

Богданкаво шресе

БЕОГРАД, СУБОТА, 11 ЈУЛИ 1942

БР. 33 — ГОД. II

РУКОПИСИ СЕ ПРИМАЈУ, ПА ШТАМПАЈУ ИЛИ БАЦАЈУ

Уредништво и Администрација
Београд, Косовска 39/III

ПРИМЕРАК 3.— ДИНАРА

Претплату прима „Преса“ за про-
дају новина и часописа, Београд,
Влајковићева 8.Претплата, тромесечно 36.— дин.,
полугодишње 72.—, годишње 144
динара.

Од Мурманска па до Нила - јудо-масонска ствар гнила

Нови барометар

Лондон, јула. — Центлмени — Молотов путује у Америку, зло изјавио је мајор Атли у Доњем дому — сада имамо јасан поглед на ситуацију светског збивања, јаснији него што је у Вечитом календару и у Нострадамусовим пророчанствима. Кад је на Источном фронту, кад Черчил путује у Америку, зло је на афричком фронту, само незнамо куда ће Рузвелт да отпутује кад ускоро почне ново зло на пацифичком фронту.

САМО НЕ И ТРЕЋИ ФРОНТ

Кубишев, јула. — Пошто су претставници штампе, с обзиром на озбиљност ситуације, навалили на надлежне да резимирају догађаје, друг Молотов је изјавио: — Шта имам да вас ту на широко и на дугачко гњавим: целу годину дана смо вапијали за стварањем другог фронта и Англосаксонци су најзад пристали: створили су други фронт у Египту. Сада се само плашимо да Англосаксонци, како су приљезни и енергични у помоћи, не створе и трећи фронт.

НЕСТАШИЦА СТАРИХ КАНТИ

Каиро, јула. — Овде је наједном настала велика несташница старих канти и шерпа.

Мисли се да је главни разлог овој појави тај, што је маса навалила да купује старе канте за срећан испраћај Енглеза.

СТРАНА ПРОПАГАНДА ЈЕ КРИВА

Вашингтон, јула. — Претседников секретар Ирли дао је ових дана дописнику »Њу-Јорк Сана« следећу изјаву:

— Цела збрка догађаја у овом рату дошла је због пометње појмова. За то је нарочито крива страна пропаганда. Кад, рецимо, Јапанци продиру у дубину наше територије, то они зову успех, а када и ми почињемо да продирамо у нашу територију, и то са више брзине и тактичке вештине, то они зову повлачење. Међутим то је очигледан неспоразум.

овај одговор: — Кривица није моја, него Ромелова, односно Деголиста, који су бранили Бир Хахеим. Ми смо се борили до последњег Деголисте, а кад се и они предадоше ништа нам није остало друго — него да киднемо.

ГЛАВНИ СТАНОВИ

Чунгкинг, јула. — Како агенција »Рајтер« јавља из Чунгкинга маршал Чанг Кај Шек је упутио посланицу енглеском генералштабу у Индији, у којој, између осталог каже:

— Ситуација није тако страшна као што желе да је прикажу Јапанци. Они, су, рецимо, јавили да су заузели главне станове неколико наших армија. Ја не разумем што се наши непријатељи тиме толико размеђу јер, пре свега, ти главни станови нису били везани никаквим дугорочним уговором са кућевлашником, нити су имали неки нарочити конфор, нити су пак били климатски погодне за наше генерале. А осим тога, тим генералима Јапанци су морали да дају нове станове у позадини свог фронта. Па шта су онда тиме урадили!...

ЗАГОНЕТКА

Кад се хвали то му годи
За хвалу се он и роди
Кад пропада стара слава
Њега ич не боли глава

(више)

КРИВИЦА ЈЕ ДЕГОЛИСТА...

Каиро, јула. — Интервјуишући Очинлека, о узроку пораза у Либији, турски новинари добили су

У подгрлац

Копирао Ричија

Кубишев. — Тимошенко је копирао штосове од Ричија и зато се налази у »успешном« повлачењу на Волги. Он је већ известио Стаљина да се ништа не брине већ нека му се обезбеди простор за маневрисање. Рецимо до Оба и Јелисеја, пошто он не ради на ситно.

Обезбедио се...

ЧЕРЧИЛ: — За леђа сам сигуран.

Тазе фразе

Лондон, јула. — У Доњем дому дао је изјаву министар Хор Белиша:

За сто дана изгубили смо Империју на Истоку. Шта ћемо изгубити за идућих сто дана?

На ово му је добацио један посланик: Шта може да изгубимо? Само оно што није наше.

А други је добацио: — Како дошло, тако и отишло!

ДЕМАНТИ ДР. ЧУБРИЛОВИЋА

Лондон, јула. — Др. Бранко Чубриловић, экс-министар бивше југословенске владе и директор »кликерске школе« у Лондону дао је синоћ деманти:

»Није истина, да живим са Симовићевом лужавком. То је тврђење произишло због тога што сам, на балу код Сер-Крипса, одиграо са њом један валцер...«

ПАНИКА У ЕГИПТУ

Каиро, јула. — Вести о успеси Ромела узнемириле су египатску јавност. Амерички грађани, међу њима већи број јевреја, евакуишу се из Египта. Познато је да они увек, као пацови на броду, осете кад се опасност приближује и беже на време. Очигледно да и овога пута осећају да се Ромелова офанзива неће задржати на египатској граници.

НИШТА БЕЗ БЛЕФА

Лондон, јула. — У лондонској штампи настала је права бура од нервозе због »повлачења из тактичких разлога« у Либији и Египту. Хитно су позвани на конференцију сви »специјалисти« за претварање пораза у победу. Главна страна ће бити подгрејани блеф: »други фронт«.

Велико одушевљење

Лондон, јула. — Пад Тобрука, као у своје време и пад Сингапура произвео је у британској јавности, како пише »Тајмс«, велики талас одушевљења. Од свих је најодушевљенији Черчил, коме је и овог пута испало добро једно стратемско повлачење.

СПОЉНИ ПРЕГЛЕД

Пуче колан енглеској кобили

- ударише кола низа страну

Пословице веле многе
Да лаж има кратке ноге
Лондон варо јадне Србе
Ал' га сада пеђа сарбе
Опет му је пала гропа
Свуд га воште као вола
Сад и њега језа хвата
Он је узрок овог рата
Ко другоме јаму копа
Сам на крају буде гропа.

Рувелт види — нема шале
Па премешта адмирале
И кажњава ђенерале
Тражи оне што га хвале
Види да је мечку диرو

Па би сада ретериро
Сваком оном кој' се чачка
Од играчке буде плачка
Због његовог глупог блефа
И некога бесног ћефа
Сва земљина кугла букну
Глас разума свуд замукну
И све му то доста није
Он и даље бушка, рије
Док Стаљину помоћ шаље

Гура Черчила и даље
Од целог га света брани
Док Енглеску не сахрани.

Лондон има нову беду
Египат је сад на реду
Нигде бура да се стиша
На Малти огњена киша
Ромел ко да има крила
Догурао већ до Нила

Чанг Кај Шек очајно стења
У Индији ново врење
Брига са свих страна шћали
Већ се буне и Арапи
Леђа цео свет окреће
Са Лондоном нико неће
Лаго, варо, где је стао
Напослетку долијао

На истоку изби бура
Европа на исток гура
Свуд радосна звоне звона
Бежи Стаљин преко Дона
Целе зиме чу се хвала
Рат је овај као шала
Разне лажи, права збрка
А сад опет наста трка.
Што се Москва сад не чује
Целу зиму душе трује
Обмањује прети, лаже
Што се сада не покаче
Цмоннули су у врат јежа
Беже иза Вороњежа
Једно стварност, друго хвала
Биће трке до Урала.

Краљевић Марко и радио Лондон

МАРКО:

Ко је ова кљунаста сподоба!
Ни ријач му разумјет не могу,
Дал' то збори грчки ил' латински!
Ил' језиком неким немуштнијем!
Зар то ниче из српског семена!
Зар то узор српскога племена!
Никад брате, никад до вијека
Та ово је чифутско колиле
Бедно птиче из врањиног гнезда
Што се српским окитило перјем
Сад умукни једна изјелице
Док те нисам мпатнуо топузом
Што ти себе Србином називаш
И што Србе на дужност позиваш.

Срушени снови

Лондон, јула. — Под горњим насловом «Тајмс» доноси исцрпан чланак о срушеним илузијама најчувенијих леди савезничких држава. Тако, он између осталог каже:

Леди Черчил сневала је, да овог лета оде у Сингапур, да тамо ужива у пријатној и лепој атмосфери далеког Истока... али...

Леди Крипс сањала је о романтичном путу у Индију са својим супругом, али догађаји у Индији,

гледани кроз призму реалности, одагнали су те њене романтичне мисли...

Супруга Мак-Артура маштала је о романтичним ноћима на Филипинима, али стварност је нагнала у друге пределе...

Другарица Стаљина сањарила је, у склоништу под Кремљем о летовању на Криму... Међутим догађаји наговештавају да ће она морати да оде некуда далеко пут Истока...

Епиграм

Чим Черчила кући нема
Нова се пораз негде спрема
Тако би и сад
После хвала и банкета
На све стране зби се штета
Свуд чемер и јад

Наши патриоти собни
У очај су пали гробни
Шта се ово зби
Биле лажне све прогнозе
Јер на броју нису козе
То сад виде сви
Сад паролна нова чу се
У се и у своје кљусе!

Севастопољу

Пред најбољом војском, погнуо
си главу
Борба беше тешка, напорна и
мучна
Падом си немачку подигао
славу
Ревена од лажи због тебе је
жучна
Бићеш вечан доказ да је правда
јача
Од лажи и беса и отровног
мача

ЛУЧЕ ЈЕ БИО ЦРН, ДАНАС ЈЕ ЗЛАТАН

Чикаго Дејли Трибун од 16. III. 1940 године, приказује да су најтажније стране историје са именом Јосипа Стаљина.

Ухватили се за суву грану

ЧЕРЧИЛ: — Држи га чврсто, да нас извуче.

Метеоролошки извештај

Европа: На Западу и у средњој Европи лепо и тихо време. На Истоку се мути и густе облаци лете са запада на исток. У области Дона грмљавина и плусак бомби. У области Волге и на Кавказу барометар пада. На Црном Мору жестоке буре.

Африка: На Средоземном Мору, од Нила до Порт-Саида буре и олује које су енглеску флоту одувале чак у Црвено Море. У Египту ужасне непогоде и провале облака које су угрозиле не само делу Нила већ и Синајско Полуострво.

Азија: У Кини магла и клизавица. Олуја дува у правцу Чунгкинга. У Индиском Океану и Индији барометарски стуб показује јако колебање. Ускоро се у овоме делу света може очекивати тајфун.

Америка: У Карипском Мору и целој Атлантици без прекида траје циклон који је онемогућио саобраћај са Европом. Судећи по барометру ова непогода ће тек достићи кулминацију.

Аустралија: Оморина и затишје!

од НЕДЕЉЕ до НЕДЕЉЕ

НЕДЕЉА, 5 ЈУЛА

Лето је за младеж најбоље доба године па су чак и они, који су слабо завршили школу, везело расположени. И зато се зачудих, када моја нећака Биљана, ученица VII разреда, дође јутрос код мене сва уплакана.

— Шта је? упитих је уплашено...

— Иде... ах... иде?...

— Ама, ко иде, забога?

— Бранко, мој дечко, сада ради и после подне у канцеларији... Сви моји снови су срушени... Баш смо направили план за дивне излете у Топчидер, на Авалу... а сад... ах! — и она поново заједла...

Помислих у себи: како се времена мењају. Ни као зрео човек ја нисам смео нешто слично да кажем својим родитељима, а ова девојчица плаче само зато што су јој покварени планови за провост.

ПОНЕДЕЉАК, 6 ЈУЛА

Мој кум Пера је старији господин који има 120 кила живе мере. Жена му отишла на село и њега натерао ђаво да иде на плажу. Једва је навукао „швихозне“ које су утегле његов стомачић и смело скочио у Саву. Вода је заплуснула све купаче и многи су почели да протестују, али је одједном настао прави омирски смех.

Кум Пери су, приликом скока, прсле гаћице и он је, незнајући за то, пливао блажено, наг као од мајке рођен.

Тек кад је приметио да се њему смеју, он виде своју бруку. Али ко да му помогне. Најзад се једна госпођица смилува и добади му свој пењоар у који се он уви и утече у каbinу.

Сада се заверава да се уопште неће купати док је жив, чак ни у кади.

УТОРАК, 7 ЈУЛА

Као поштен грађанин и уредан чиновник, ја се бријем сваког другог дана. А, пошто су ми деца ђаци, то, дао Бог, никад немам жилата код куће. Стога се бријем код берберица... а кад тамо, на кога ћу да натрапам!...

Сав намазан салуном, седя на берберској столици газда Мика звани „Муша“, мој далеки рођак, иначе један од наших индустријских магната.

Баш се обрадовах кад га видех. Већ десетину дана нема га нигде. Као да је у земљу пропао!

— Па где си ти, Мушо? Шта би, побого, брате с тобом?

— Ех! насмеја се он шеретски... Где сам... велиш... Знаш (и он ме позва ближе да ми шапне), знаш; ових дана било прикупљање прилога за пострадале... а ја, брате, не волим да присуствујем таквим призорима... Обузме ме просто на просто, нека туга за пострадалима и заплачем се, к'о жена... Те, да ми се овог пута то не би десило, ја отишао мало до села док то не прође.

СРЕДА, 8 ЈУЛА

Прича ми кума Јела: „Моја ћерка данас нешто необично весела... У очима јој се просто

огледа велика срећа... Не хвата је место... стално трчи по кући... Гледам је „позориво“ па се питам: „Шта јој је?... Сигурно љубав... Због школе ваљда није радосна... Двојка из латинског јој је сигуна... И она се свакако не радује што ће лето провести у друштву Јулија Цезара, Цицерона и других... Баш ћу да је питам!“...

— Је ли, душнице, ти си данас много весела!

— Ох, прекиде ме она, како небех и била, кад има изгледа да он неће добити!...

— Шта и ко?

— Па... па... па... поче да замуцкује она... Знаш, мамице, мој дечко конкурисао за спикера, али није изабран па ћемо и даље бити заједно, пошто је он остао и даље беспослен.

ЧЕТВРТАК, 9 ЈУЛА

Е, баш је вешт овај мој син Павле, великоматурант. Јутрос ми каже:

— Слушај, ђале, ја ћу да одапнем на три месеца из математике...

— Како то, несрећнице, зграњавам се ја! До сада си био одличан математичар!

— Просто ко пасуљ — одговара сталожено он — десетог треба, да нас позову на национални рад, а ја, богами, овог лета треба да се мало разонодим... Ти ме разумеш... Па сам решно да паднем из математике. Њу и овако знам, а биће ми добар адут... зар нисам досетљив.

Е људи, баш нам је напредна омладина!

ПЕТАК, 10 ЈУЛА

Једанпут недељно изађем и ја, као домаћин, на пијаци. Тек да видим како изгледа. На пијаци сретнем газда Ђоку, сопственика куће у којој станујем. Зембиљ му пун до врха.

— Где наћете то, по Богу? зачудих се ја.

— Знате ја добро плаћам, па се за мене све резервише. Испод тезге...

— А ми који не плаћамо добро? — упитих ја.

— Па има и за вас, али се мора стати у ред и чекати — одговори ми он шеретски.

Па, право човек и каже!...

СУБОТА, 11 ЈУЛА

Ова моја сусетка, баш нека добра женица... Муж јој умро, има већ пола године, а она никако да се утеши!... Стално плаче... Чујем њене уздахе чак у свом стану и једнако се питам: шта се, луда једна, не удаје... Увек оде рано ујутру од куће, ваљда на гробље, и врати се тек око подне... Данас се баш реших да је упитам, како може сама да опстане:

— Јел' те, комшинице, а... како Ви, овај... како се осећате сад сами самцати?

— Ах, несрећна сам! Нико ни да ме погледа. Чак ни најближи суседи неће да ми се нађу! — И она ме добро погледа испод ока Тачно сам разумео њен миг и, ако Бог да!...

СОНЕТИ

ЧАНГ-КАЈ-ШЕК

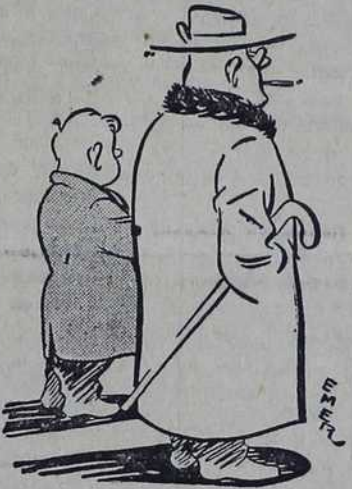
Надај се помоћи,
Мишићу у рупи!
Да није наде,
Били би конопци скупи!
Ал', знај, да нећеш добит
Никада помоћ праву,
Јер они тамо мисле:
Стрпи се... не липши и...
Чекај зелену траву!..

Убићу се...

— Досадио ми је живот. Дај ми твој револвер. Ево ти. Али сутра да ми га вратиш!

Објашњење

— Објасни ми оче, шта то значи »пасти под стечај«!

— То ти је... Кад човек стави новац у џеп својих панталона, а пусти повериоце да му однесу капут.

ЧИТАЈТЕ „БОДЉИКАВО ПРАСЕ“

Редак камен

— Како имате редак камен у вашем прстену?
— Ово није камен, већ нешто још ређе. То је право зрно кафе.

КРАТКЕ БИОГРАФИЈЕ ЗНАМЕНИТИХ ЉУДИ

Мајски. — Родом из Сибера, посласе неколико година проведених по степима, он се кренуо за Москву, где је изучио гимназију и свршио с одличним успехом Музичку академију (певачки отсек)...

Као државни питомац, он је, по жељи свога професора Цугашвила, послат у Лондон да, тамо, код чувеног опермаистра Черчила усаврши свој глас... Сада често пева ноћу по лондонским склоништима уз пратњу оркестра балалајки, којим диригује Сер-Крипс...

Жеља му је, да буде ангажован за њујоршку Метрополитен-оперу.

Мистер Харисон. — Син једне раднице у познатој Лондонској трикотажи, он је остварио у позним годинама свога живота свој идеал, поставши директор фабрике џемпера...

Сада, у самоћи чита роман »Један промашен живот« који му служи као утеха, јер се показало да његов идеал, иако је достигнут и остварен, не одговара његовим способностима...

Нокс. — На конкурс за тенцера у »Белој кући«, овај по природи елегантан и сервилан човек, однео је прву награду. И сада, као »гарденман« г-ђе Еленоре, има прилику да види њене дражи и да се са њом испије по коју чашицу виски-а...

Иначе бави се у доколици скупљањем старина, јер, како сам каже, осећа да ће једног дана и сам то бити...

Лажу Вас кад кажу

А она је zgodна, и да знаш како се само лепо држи...

Да, треба да знате да ја знам све!

Ово ћу, Лазо, само теби рећи...

Код Тобрука Енглези нису оставили никакав ратни материјал...

Ричи се повукао само из тактичких разлога, иначе...

АСОЦИЈАЦИЈЕ

Черчил: Опет ћу доживети неки пораз.

Египат: Време је да се и ја освестим.

Ричи: Аух, па данас морам ићи на трке.

Тобрук: Што ћу нешто да се обрукам.

Севастопољ: Тешко мени, данас ми се жена враћа с пута, биће лома и батина.

Алеути: Опет ће неко да ме изненада посети.

Равајло на тркама

Е бого мој Вољени што сам се прово госпоцки у прошлу недељу на трке, али ме опељешише на сеповање. Ујдурисали људи један пенцирић па кроз њега узимају паре а ова гурави народ навалио па само сипа ка да је нека Оклапина. ја сам баш факман за коњи служио сам у Коњицу и бијо сејиз код мајора ал они пустише једну суву рагу да стигне прва и однесе шњур ја је вала не би узео ни за моје чезе да вуче млеко а код тамо а она прва, заборавио сам јој име Сунце јој њојно ал изби прва ка из вертепа и однесе ми тријес банке. све је сад ујдурманција па и за трке мора да бидне неко намештање и варанција. А Женске мани накокориле се

и надудиле, па шарени амбреди па дурбиљи, па кратке сукње и милина ал воћекарце нас сељаке баш не вермау. таман ја уфатио место поред ону тарабу кад ми један иандар викну мекни се отале зар не видиш шта пише ди бре, пише питам га ја а он ми показује једну таблу ди пише Жир. шта ће ви бре жир кад се овде не товје свиње а он се смеје баш си бре гејак зар не знаш да се тако госпоцки зове комесија. Кад сам видио да од ћареви-ну нема ништа а ја ти се при-фластеришем за једну дундицу онако округла као ћуфте и вл-нуо сам да није сраскида па она-ко уз реч ја се здоговорим да се вратимо заједно ал она одма

оће да јој доносим намернице а ја јој ка велим немо бре ома да тражиш капару јербо брез поверење не може да буде поса а она ми каже доноси ти само па се не брини, а ја ка будала запнем у село па се, врнем са три качице и једну гуску а она узме и вели баш ти фала доћи Првог да ти платим ја је питам за оно што смо говорили а она каже Немо си брезобразан оћеш да преплатиш робу као црно-берзијанац ја ћу тебе да прижавим па ћеш дидеш у апсу а ја заглавим врата јер не волим да идем у апсу то је госпоцка работа и није за нас сељаке а сад Прошпавајте и до скоро виђење

НАШИ ЉУДИ И НАШИ КРАЈЕВИ

Бодљикава козерија

— Баш ме чуди, што не учиш улогу, претстава ће ускоро почети.
— Већ сам готов. Ја играм мужа.
— Иде ли твој сат тачно?
— Тачно по радију.
— Али ти немаш радио.
— Па немам ни сат!
— Не сматраш ли ти ону даму преко да је прекрасна.
— У уметност са мало разумем, а у фарбање баш ништа.

ИНТЕРЕСУЈЕ СЕ...

— Госпођо, извините, где се ви храните?
— Код «Дириса»!
— Зашто се не ожениш? Адам наш праотац био је ожењен, каже госпођа своје вратару.
— Знам да је био ожењен, али знам и то да кратко време после женидбе изгубио своје место!...
— С мојом методом ја никада не губим на коњским тркама.
— Е, баш си срећан! А како то?
— Просто! Уопште се не кладим!

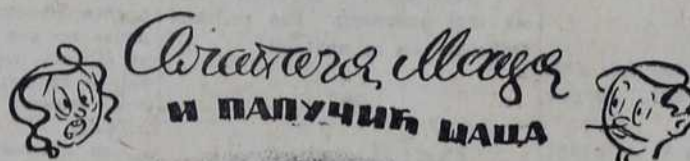
Београђани имају само једну традицију и једну светињу коју су сачували кроз све перипетије. То је конфор. Сваки од нас у својој кубатури хоће да је комодан и да ужива. И тешко ономе ко нам поремети уживање. Тај нам је смртни непријатељ. Све остало праштамо и све је то безначајно, према нашем задовољству и комфору. Из тих разлога су и за ову годину остали у важности досадашњи прописи о летовању. Реч је, наравно, само о вишем сталежу, пошто ми, обични смртни — никад у својем веку нисмо ни ишли на летовање. Докле и овога лета муж ће на једну, а жена на другу страну док ће деца (то је иначе редак случај) пошто виши сталеж врло мало полаже на тај нараштај) под надзором гуврнанте или неке тетке уседелице остати у Београду да не кваре плућа на чистом

ваздуху. То је због тога, што је медецински утврђено да је удицање чувена београдске прашине врло здраво за деџа плућа. Реч је наравно о београдској деџи. Ово одвојено летовање постало је уобичајено због тога, што модерни супружници пате од исте болести и узимају исте лекове ал' је потребно да оду на отсуство и тако се одморе од брака и — верности. Лекови су исти и врло скупи и ако је ред промењен. Даме ће ићи на село а господа на плажу, а модерни лекари препишују ове лекове: 1) флерт; 2) бриџ; 3) реми; 4) покер; 5) шетњу у двоје. Ред којим ће се лекови узимати није одређен, али је најбоље помешано и што чеће, а супрузи се зато и одвајају да један другоме не сметају у дозирању медецине и потребној терапији.

После лечења брачни живот се наставља само са медецином претвара у свакиданашњу потребу. За оне који нису виши сталеж прописи о летовању су следећи: Устајање у 5 сати и собна гимнастика (муж цела дрва, жена иде на пиџа и чека на ред код лекара). После тога флерт у виду мала свађе око тога ко више ради. После ручка, жена пере бриџ-судове — а му одлази да нађе паре на зајам. По подне купање у зноју лица свог и свађе са газдарицом од куће (може да послужи и хаузмајстор) због велике потрошње воде. Муж чека на ред за дуван. Увече лирски дуџет између мужа и жена у току кога муж пребцује жени да много троши. Као што видите ништа се у животу не мења!

— Зашто господин професор није одржао заказано предавање о сузбијању трема?
— Имао је трему.
— Једнога дана на часу земљописа, пита професор малог Перицу:
— Каж ми, Перице, где се налази Енглеска?
— У склоништу, господине професоре — одговори мали Перица на опште задовољство целог разреда.

Јао, људи божји шта ја згрехих Богу Са овом аманом живети не могу Никад кући није, а језик палаца Чак и мртве људе оговара Маца А у кући неред шпархерд се не ложи Али нам се свуда вересија множи И куд баш на мене наговари беду Она чак и квасац узима на креду

МАЦА

Сад језик за зубе, палочиџо мушка Ти чим видиш сукуљу, печен си ко крушка Девојчице фаћкаш, купујеш бонбоне А ја морам да ти крпим панталоне

ШАЦА

Комплименте нећу, камо лепе среће Да истину збориш. Ал' ме нико неће Сад нико не цени доброту и дар Свако сада тражи само бућелар А ја гроша немам, каса је код жене Зато моје срце од љубави вене.

МАЦА

Ето, јесте чули, шта битанга вели Поред 'ваке жене он још другу жели Је л' те друге да је муж овакав редак Али ће и њему доћи црни петак.

ШАЦА

Ова сурунтија са парама треска Она вам је права правцата Енглеска Само пару цени, све за паре хоће

Ал' пролазе слабо увек такве злоће Срце и поштење бољи су од цепа Због пара се човек секира и цепа Зато моју Мацу стално хвата мука К'о што се Енглези једе због Тобрука.

МАЦА

Кушуј бубо лења, нећу више лепим Зар сам ја Енглеска, сад ћу да те клеппим Срам нека те буде, што ме врећаш тако Нећу да сам Енглез то нек' знаде свако Кукавица нисам, још мање цимрија Нити лажем друге, к'о она бештија.

ШАЦА

Ха, ха, ха! Ал' без узбуђења Нико неће да се са Енглеском мења Остави се Мацо ти свађе и вике Ми смо и пропали због те политике Од изјава разних, ти се добро чувај Трчи жено кући, па ми ручак кувај

МАЦА

Скуваћу ти отров, да те скинем с врата Нећу те трпети па да си од злата Свуд ме редом вараш, то је мени хвала Што те хлебом раним (а једеш ко хала) Већ су на врх главе, дошле лажи твоје Хајд, вуци се кући, наждери се проје Па онда у скитњу, тражи девојчиње

ШАЦА

А ти тражи бирџуз, где је боље пиће.

— Драга молим те остави већ једном тај поклопац од чајника!
— Мали Миша: — Тетице, зашто ти немаш деце?
— Тетка: — Зато, јер рода неће да ми их донесе.
— Мали Миша: — Е, ако ти тетице, још увек верујеш у те глупости, онда их нећеш ни имати.
— Ја бих хтео да продам ову књигу... каже један човек књижару.
— Жалим; ја купујем целе библиотеке.
— Па те је књига моја цела библиотека!...

Дечји разговори

— Не можеш ни замислити колико ћемо тек ми историју морати учити, после свега овога што се дешава...

Пропао ортаклук

»Стари Господина« глумац Гавриловић, био је редован гост у Скадарлији где је и становао.

Један млад боем, књижевник и новинар, налазио се увек у његовој близини и Стари Господин је плаћао за њега пића, цигарете па врло често и храну. Али млади боем нашао па зашао, а Стари Господин каквог га Бог дао, кавалер да му сличног на далеко није било, ћутао и плаћао. Због ограничених сретстава Гавриловић је морао да штеди и да пије само шљивовицу или кафу, док је безобзирни боем оставио све јевтине мезелуке и шљивовицу и прешао на пиво, поручујући на Гавриловићев рачун најскупље порције сарме, ћувеча, прасећег печења и сл.

Једнога дана посматрао Гавриловић свог младог госта чудећи се великом рачуну који је направљен прошлих дана, па поручујући шљивовицу и шкембиће упита:

— А ти дете, шта ћеш попипати?
— Кригљу пива и један масан ђувач! — дочека боем као из топа.
— Е, извини, то не може!
— Па овај, ја не пијем рекију, а шкембиће једем само кад ничег другог нема.
— Жао ми је, дете, жао и то много жао; али ја сам се разортачио и са пиваром Бајлони и са кујном газда-Стојановом (власник »Три шешира«) заврши Стари Господин и окрете главу.

На Станици

— Ви сте махараџа!
— Нисам, брате, него бифеџија. Носим намирнице из села!

ШИРЕНА СТРАНА

Сутрадан

— Па ви нисте мој супруг!
— Ма, ето баш он лично, не... али га позна-
јем из виђења!

КРАТКЕ ПРИЧЕ

ЛОВАЦ КАЛЧА

У Једној мекани у Нишу по обичају скупљали су се недељом и празником ловци, међу којима је био познати ловац Калча. Уз мезе и ракију причали су они своје ловачке доживљаје, а нису «нимало лагали».

Тако уз мезе, причао је Калча, кога познаваше и мало и велико.

— Једнога дана изиђох изван барутане, а оно жена кисела, — прича Калча па срце из шишета ракију — појави се нешто ко «аневропска животиња».

Погледам, нанишаним и викнем: «Билмез Турче», а тој каже: «Жене се па», а ја му опет повикам: «Шћи Румуњешће», а оно опет: «Жене се па».

— Хало дете, једна рађија — повика Калча и загледа се.

Не потраја дуго а другови ће њему: «Бре, што направи сас њега?»

— Е, шта направи! Утепа гу, однесо на дом, раздели на комшилик и поједосмо га.

— Зар човека бре поједосте!
— А, бре! Ви ме лжете цело вече, ја ве слушах, а ја пак једпут тедо да вас излжем, и ви извикасте на мен.

МОЛЕР МАША

На Цветном Тргу постојала је фирма «Код пастира». Била је то бакалница. Газда трговине човечуљак, позове молер Машу, и наручи фирму у слици «Стадо са пастиром».

Фирма је била готова и што је важно паре су биле код Маше у џепу. Фирма је била обешена, а муштерије су је стално загледали.

Једна муштерија пронађе да Маша није насликао пастирског пса и наравно рече то газди.

Бакалин позове Машу и упита га:

— Машо, све си лепо урадио, али ја примећујем да овде на слици нема пса.

— Да! Ја нисам ставио, зато што је пас у дућану.

Вереници

— А, сада драги, причај ми нешто лепо, слатко, драго...
— Сутра ће се давати изнутрица!

Кљудило се ора стје већ чврста овај биц

Из заробљеничког ЛОГОРА

Београђанин Риста, недавно се вратио из заробљеништва где је у логору био сусед Енглеца. Делила их је жица. Једном је разговарао са једним Томијем, француски, пошто на другом језику нису могли да се разумеју.

Томи је почео са цепкањем: За 15 дана — капут — ха? А видите, како смо ми Енглеци живави, — већ трећу годину гурамо!

Риста га брзо убриса:
— Море, живав је онај ваш канал, а да није њега, ви би завршили каријеру за десет дана. Него овако се само излежавате и дерете панталоне.

После му је Риста споменуо Денкерк и од то доба Томи се изгубио.

Мали Терница ишћа

— Како ми путујемо у круг заједно са земљом, господине професоре? пита син једног адвоката.

— То је по закону гравитације.
— А како је било док тај закон није ступио на снагу!

Пакосно

— О господине комшија, како ваш пас грубо лаје!

— Ха, а не запажете да је мој пас, који је прави београђанин, примио нагласке ваше кучкице, која је паланчанка.

Оказиона продаја

Потпуно исправна вештачка вилница продаје се врло јевтино. Упитати госпођу... у улици... бр... Рачун је био одмах исплаћен.

Зубарев трик

»Поштована госпођо,
И поред мојих многобројних опомена нисте ми ни до данас исплатили рачун за израду ваше

вештачке вилнице, те ћу стога бити принуђен, ако у року од два наест часова исте не измирите, да дам оглас следеће садржине:

„Госпођа Н. Н. узела би на послу, уз добар хонорар, вештачку вилницу, пошто њена вилница мора ићи на дужу оправку“.

После овога хонорар је био одмах исплаћен.

У гостионици

Гост: — Келнеру, донесите ми телећу шницлу, али не онако малену, јер сам нервозан, па ме свака маленкост узрујава!

Из једног трговачког писма

»У нади да сте примили нашу пошиљку од 15 о. м. слободни

смо да вас оптеретимо са 700 кг. бакарне жице, 2000 кг. олова и 8000 кг. гвоздених шипака.

— Јел'те Марија, шта је то! Срамота! Војник у шпајзу, а?

— Молим, милостива, ја не знам... то је сигурно прошла куварница заборавила.

Дуг

Пера прегнувши се преко суседове ограде рече:

— Суседе, враћам вам динар који сам од вас позајмио пре пола године.

— Задржите га за себе, одврати сусед, нисам расположен да због једног динара мењам мишљење!

Згодитак и „Згодитак“

— Дакле, ваш се брат венчао са ћерком директора Трговачке банке?

Бога ми то је згодитак.

— Да, али замислите, сутрадан по венчању добио је на лутрији премију два милиона!

— Охо, то је онда била дупла срећа!

— Та маните, ни данас не може да прежали што с венчањем није чекао бар још један дан.

Из суда

Судија: — Дакле, опет си неком разбио главу? Видиш, свему је томе крива ракија.

Оптужени: — Хвала богу, кад знате ко је крив, бар ћете мене да ослободите.

Знак распознавања

— Ваши близанци, госпођо тако су слични да не могу да их разликујем! Како их ви разликујете?

— Врло лако господине, Мика уме да броји до сто, а Жика само до педесет.

НА РУБУ ГАКАДАШЊИЦЕ

За време маневара у Шлеској затражио је стари Врангел од свог ађутанта да му понови једну, недавно, уписану забелешку. Ађутант је рекао да се радило о седлу једног кавалериског коња. Врангел је био љут због нетачног одговора и прочитао је ађутанту буквицу у присуству осталих официра, да се у пуку не каже „седло“ него „јарац“. Лекција је оставила такав утисак, да је ађутант није могао заборавити. Када је неколико дана доцније у коњичком логору одјекнуо сигнал „у седла“, питао је Врангел, који није

добро чуо, „шта је отсвирано?“ Ађутант се сетно лекције и смело је одговорио: „отсвирано је на јарца“, екселенцијо!“ Врангел је подигао главу и мирно одговорио: „Виц није лош, мој синко, зато ћеш добити само три дана!“

БЕРНАР ШО и деца

Бернар Шо много воли децу или бар тврди да воли децу, и радо се упушта с њима у разговор. Шетајући једнога дана по Хајд-Парку он је зауставио не-

ког малишана и почео с њим да разговара. Како је дечак био веома одрешит, Шо се задржао дуже времена с њим у разговору и најзад га упитао:

— Је ли, мали, да ли знаш ко сам ја?

— Како да не знам. Ви сте чика-Шо...

— А по чему си ме познао?

— Па по бради вашој...

— А јеси ли чуо који пут за мене?

— Како да не, тата вас често помиње... Он каже: Шо, онај пакосни старац, што грди цео свет. Бернар Шо је прекинуо даљи разговор и ударио другом ста-

Како мисли **Тешка** замисли...

Тешку батерију

БЕОГРАДСКЕ СКИЦЕ

ТУК НА ЛУК!...

Господин Сима седи заваљен у фотели и чита новине. Поред њега цела кутија са цигаретама, шољица праве кафе и парче колача са изистинским путером. Из ходника одјекује звук заонцета. Собарица улази.

Собарица: — Господине, дошао је неки сељак.

Г. Сима: (окреће главу и гледа преко наочара): Шта хоће?

Собарица: — Каже да име намирице за продају.

Г. Сима: (склапа новине): — Добро, уведите га овамо. Собарица одлази. После неколико тренутака у собу улази сељак, црвен у лицу, са затуреним шеширом.

Г. Сима: — Које добро, пријатељу?

Сељак: — Ето, ја дођо, ко вели, нешто вам треба за кућу.

Г. Сима (хладно): — Разуме се да треба. Шта имаш?

Сељак: — Па, од свачега по мало. Ја ве знам као поштена и угледна човека, па тедо да вама, онако, ка велим, ка пријатељу и једном...

Г. Сима (прекида га): — Добро, добро. Него, кажи шта имаш?

Сељак (чеше се по глави): — Па, ето, прво и прво једно балонче препеченице. И то од оне праве, домаће, предратне. Гробај, па ако не ваља, удари ми о главу.

Г. Сима (са лаким осмехом): — Знам ја те ракије, пријатељу. У балону с три прста добре ракије, а одоздо сама Божја чиста вода. Батали ти то.

Сељак (зинуо од чуда, али се брзо прибрао): — Па, добро, господине. Онда да ти продам кајмак, млад, масан, краљевачки. Имам целу качицу.

Г. Сима: — И то помешаног са сиром од млека што му је и масло и кајмак и душа извађена. Јок, већу...

Сељак: Оно, јесте... Па онда имам говеђег меса...

Г. Сима: — И то од неког црноког магарца из твог села, а?

Сељак (чеше се збуњено): — Па добро, да ви продам маст: имам око триес кила, и то фина, домаћа маст, очију ми.

Г. Сима: — Тако је — мало масти а оно остало све говеђа пуздра и лој. Не пали то код мене, бато.

Сељак (задивљено): — Ене, и то му знаш! Онда, имам два пара кокошака. Дебеле, масне.

Г. Сима: — Јесте, неке маторе квочке са тврдим и киселим месом.

Сељак: — Па добро, не велим... Него, шта кажеш за добру суву сланину?

Г. Сима: — Шта кажем? Ништа? Пробарио си сланину па два дана на дим, па кад је човек после десетак дана погледа

а она се скуцала као кирицки опанак: од кило нема ни двеста грама.

Сељак (чеше се иза ува и врпољи се): — Ене, и то знаш! Па, океш ли сира?

Г. Сима: Посан је.

Сељак: — Јаја?

Г. Сима: Мућкови су.

Сељак: — Млека?

Г. Сима: — Сипао си пола воде.

Сељак: — Путера?

Г. Сима: — Помешан с лојем.

Сељак: — Вина?

Г. Сима: Фалсификовано.

Сељак (раздражени): — Па зар и то... (умирује се са осмехом).

Господине, искрено да ти признам, све је тако ко што си казао, него, славе ти, кажи ми онако поштено и пријатељски, одкле све то знаш?

Г. Сима (флегматично): — Одакле? Па то је сасвим једноставно: и ја тргујем са истом том робом којом и ти.

Сељак (запањено): — И ти!!! Затим набија шешир на очи, окреће се и плуње презриво на патос. И ви сте ми, варошани, неки поштени и томени људи: покварени сте ко мучкови...

у уредништву

— Јесу ли ово ваше песме?

— Па наравно. Да ли вам се допадају?

— Да ли су заиста ваше?

— Али, молим вас, моје су!

— Е, онда, ми је мило да сам вас упознао Војиславе Илићу, а ја сам мислио да сте мртви!

Неки је сељак писао свом сину дуго писмо пребацујући му разне неопростиве мане. После многих пребацивања завршио је: »У овом ћеш писму наћи стотинарку, коју ти шаље твоја мама без мог знања.

Сеторачке БОДЉЕ

ЋИРИЋ ОСНИВА РАГБИ-КЛУБ

Познати халф фудбалског тима »Ск. 1913«, који је на недељној утакмици са »Јединством« показало изврсно познавање рагбија, решио је сада пошто ће га затећи сигурно повећа казна, да у недостатку фудбалске игре, оснује рагби клуб. Како се даље сазнаје, Ћирићев предлог је са великим одушевљењем прихватио још један већи број садашњих фудбалера, међу којима се истичу Брочић, Вујовић, Драгичевић, Шплајт, Аранђеловић и други.

»ПАР ФОРФЕ«

Енглези су измислили један термин коме су врло доследни. То је »пар форфе« то јест случај када некога позовеш на утакмицу и он дође а ти утекнеш.

На свима утакмицама они дају »пар форфе« и то неуморно.

СУРОГАТ

И ако није баш прави витез, већ му дође као неки сурогат, опет је С. К. Витез устању да однесе два бода Чукаричком, чије име показује да је одређен од судбине да га сви чукају.

ПОГРЕШНО

— Дајте ми пакло цигарета.
— Извините, господине, ово је трафика...

Наше чекиње ЛАЖОВУ

Залуд ја олово бирам
Лажне вести да пломбирам
Јер се одмах шупље главе
Са вестима новим јаве
Сад се лажни тешко варе
То нас бабе уче старе
Не копирај алапачу
И не чачкај обарачу
И ако је данас мода
Лаж не носи никад плода.

За сваки случај

— Ову сам слику ставио да виде они што кибицују преко плота, шта ће их снаћи, ако прескочел!

Својеручни самоубица

Панта Пантић је страстан читалац криминалних романа. Он је прочитао све криминалне романе у преводу и све романе те врсте који излазе по новинама у наставцима. И нигде се тако није остварила она пословица: »Кажи ми шта читаш, па да ти кажем ко си«, као код Панта Пантића. Он, рецимо, носи само карирана спортска одела, ципеле са гуменим ђоновима, качкет натучен на очи и лулу у зубима. Његови џепови су натрпани електричним лампама, лупама, вештачким брковима и креда за остављање трагова. Његово лице, некада пуначко и добродушно, лице обичног паланачког ђифтиће, потпуно се изменило. Црте су му постале енергичне и оштре, усне увек искривљене у један оштруман и скептички осмех а очи, сиве као челик, постале су проництиве и продрине. Кад иде улицама, Панта Пантић гледа пажљиво лево и десно, завирује женама у лице и мери пролазнике од главе до пете, баца погледе пуне сумње у подрумске прозоре и сатима стоји да дешифрирају разне записе по зидовима кућа. И на његову грдну мучку, ништа да му се деси нарочито: ни да открије неку међународну организацију хошталтера, ни неког чувеног злочинца, ни да осветли неки криминални случај, ни да присуствује некој саобраћајној катастрофи и да буде позват да поднесе своје стручно мишљење, никад ништа.

Јутрос, тек што је кренуо главном улицом, паде му у очи један тип Био је то човек средњих година, у изношеном оделу, бледа и мрзовољна лица. Ишао је лагано, стајао код сваког излога и нешто љутито гунђао за свој рачун. Панта Пантић баца на њега један свој муњевити поглед: бледо, нервозно лице, изношено одело и обућа, застајкује код сваког излога, то је несумњиво сумњив тип пролазника. Запаливши лулу и набивши шешир на очи, Панта Пантић пође неопажено за њим. Сумњиви тип, и не осетивши да га прате два оштра, као челик сива ока шетао је даље и најзад се заустави пред излогом једне радње са ужаријом. Панта Пантић стаде неопажено до њега. Човек средњих година је пажљиво размотрио изложену ужад, климнуо тужно главом,

прошаптао: »што се мора, мора се...«, и ушао у радњу.

»Самоубица!«, сини у глави Панта Пантића. Најзад један интересантан случај. Како ће то бити занимљив чланак у новинама: »Панта Пантић, познати стручњак за криминална питања, прозreo једног самоубицу још на улици, и спречио га у извршењу његове страшне намере«. Сијајући од задовољства, Панта Пантић уђе у радњу.

Самоубица је стајао испред тезге, на којој је помоћник положио неколико завежљаја конопца разне дебљине.

— Мислите ли да је ова врста нарочито јака? — питао је самоубица леденим гласом.

— Особито јако и издржљива, одговорио је љубазно помоћник.

— Неће јој шкодити ако се добро умасти?

— Боже сачувај, господине.

— А може да издржи тежину човечијег тела? Рецимо, моју тежину?

— Безусловно, господине.

— Добро: онда ми упакујте три, четири комада јер неки може да се прекине.

Пошто је платио и узео пакет, самоубица изађе напоље, а Панта Пантић пође неопажено за њим, трљајући задовољно руке.

Ишли су тако кроз читав низ улица док самоубица најзад не уђе у једну зграду. Панта Пантић га је пратио на пристojном отстојању све док овај не уђе у једну собу на мансарди. Пошто је означио трагове, Панта Пантић лагано приђе вратима и наслони уво.

Из собе се чуло прво нервозно корачање, затим ударци неког тупог предмета, па онда лупа столице, тишина и онда језива шкрипа капапа. Затим одјекну тресак оборене столице.

Једним снажним ударом рамена Панта Пантић провали врата и упаде у собу. Пред његовим очима се указа језиви приказ: самоубица је стајао на сред собе, бос, без ципела и везива стопале купљеним конопцем. Крај њега су лежала неке крпе, куке, маказе и хартија.

— Несрећнице — узвикну Панта Пантић. — Шта си то наумио! Зар је до тога дошло?

Самоубица, блед као крпа одговори:

— Морам, господине. Немам толико новаца...

— Зар је сва срећа у новцу?

— Није, али ето... Мораћу сам. Показала ми свастика мога пашенога...

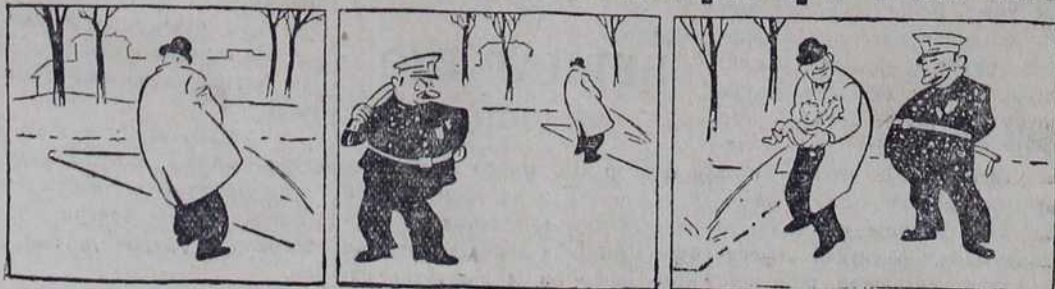
Панта Пантић зину:

— Дођавола, шта ви то причате?

— Па ето шта: немам новаца да пенцетирам ципеле ђоном, па ми свастика мога пашенога показала како се праве ципеле са ђоном од канапа... И, ето, ја сад покушавао...

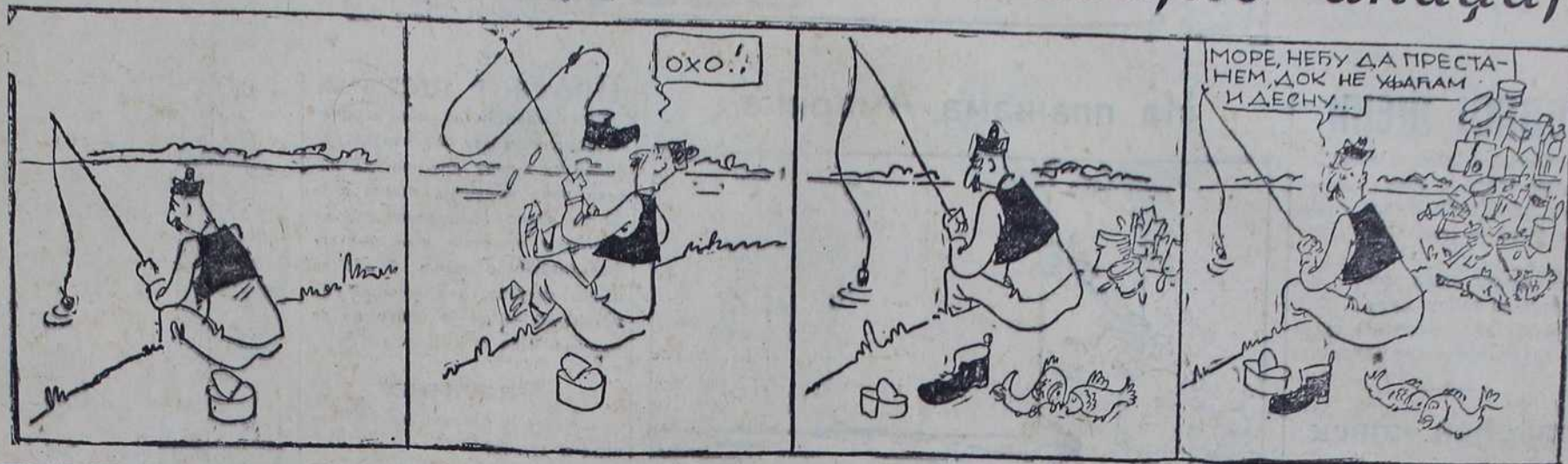
После су Панту Пантића поливали водом и хаузмајстор га извео испод руке све до идућег ћошка.

ОПТИЧКА ВАРКА ПОЛИЦИЈАЦА МАРКА

Равајлови доживљаји

Равајло - инаџија

Мали огласи

Плави камен имамо на лагеру у великој количини. Цене повољне. Стовариште креча.

Због одласка на национални рад, уступам на чување једно плаво одело, један бели сако, смокинг, један шпил од 52 и два шпила од 32 карте Монден.

Намештена соба, лепа, засебна, купатило. Издајем бољем фамилијарном господину. — Мица распуштеница.

Тренер, стручњак за кратке стазе поучава лакоатлетичаре и даје практична упутства за успешно трчање. — Ричи.

Хитно нам је потребна већа количина офанзивних пројеката. Понуде прима Стаљин и компанија.

Два брода без луке траже мирно и слободно пристаниште пуно радости, сунца и среће. Понуде под »Наш пут«.

ПОСЛЕДЊЕ ВЕСТИ

Љуба Ненадовић и млади научник

Ма да је од свога оца, проте Матеје, наследио толико да је могао пристојно живети до краја свог живота, Чика-Љуба Ненадовић се никада није препуштао ленствовању. Сваки слободан тренутак, свако путовање у иностранство, сваки додир са друштвом, па било то у својој родној Ваљевој или у многим великим градовима Европе, Чика Љуба је претварао у користан књижевни рад, који му је, сасвим оправдано, и донео славу најплоднијег српског писца прошлог века.

Исто тако са пуно љубави Чика-Љуба се прихватао и грубог физичког рада.

Кад год је боравио у својој родној Ваљевој он би раним јутром излазио у своју башту, о-копавао је, плевио, заливао и то-ко читаве сате проводио, не о-базирујући се ни на што друго.

Поврће и воће из Чика-Љубине баште, служило је за пример и углед првим ваљевским домаћинима. Но поред оправданих похвала за овакав рад, Чика-Љубу су многи и оговарали, па му се чак и подсмевали, али он свему томе није поклањао никакву пажњу.

Једног јутра окопавао он пасуљ и сав се ознојио, па застао да се издува. У том наишао крај ограда један млад, на западу школован човек, син његовог пријатеља, па видећи уморног Чика-Љубу рекао:

— Хеј Чика-Љубо, зашто се

брукате, славе вам ваше? Платите неком сиромашу нека вам те послове ради а Ви се одмарајте.

— А може ли се он ознојити за мене?

— Како то?

— Па тако, продужи Чика-Љуба, он да ради а ја да се ознојим?

— То не може, али ће се он ознојити.

— Велиш не може други да ради а ја де се знојим?

— Не може.

— Е кад је тако онда ми твој високоумни савет да узем најамника — ништа не користи. Упамти синко: само сопствени зној крепи дух и тело!

ОДГОВОРИ ЧИТАОЦИМА

Разочараном фармаџу... Учили сте је у Александровој улици... Висока, елегантна, црнка, маркантних црта, дивног стаса, она Вас је занела и Ви сте постали толико расејани да сте публици често давали погрешне лекове...

И једног дана срушили су се Ваши снови... Дошла је у Вашу апотеку да купи »Митигал« (за шугу)...

Шта ћете, ствари су каткад збиља парадоксалне?

Покислом лустеру-гитаристи... Пишете: »Сваке вечери стојао сам т. ј. високо, као лустер, под њеним прозором и чекао је... али узаман... није се никако појављивала... И једне вечери у тренутку, кад сам јој певао серенату »Само тебе љубим«, неко ми је сасуо лонац прљаве течности на главу...

...Сад Вам не остаје друго, него да јој отпевате слауфокс »Киша пада«.

Загонетан посетилац

— Контесо, ту је један господин, који каже да је дошао ради оне ствари, коју ви већ добро познајете!

САВРЕМЕНА Мира

Бела удовица

Од сталне самоће
Удовица бела
Тужна невесела
Разоноду хоће
А ми сви смо дужни
Утеху да дамо
Ал, дискретно само!
А срца је мена
Верно мужа чека
Али док он дође
Младост ће да прође
Зато оне јадне
Узму првог, ко — падне!

Приче о маломе Перици

Професор математике: — Узмимо, на пример, твој отац да твојој мајци 100 динара и после тога одузме јој 20 динара. Шта бива тада?

Мали Перица: — Свандал у кући!

Питао једнога дана мали Перица мајку:

— Мамице, шта је боље: кад ауто прегази дете, или кад дете исцела панталоне?

— Свакако је боље, одговори Перичина мајка, кад дете исцела панталоне.

— Е, видиш, рече мали Перица, мени се догодило то боље.

Неверна жена

— Узећу револвер и поубијаћу све твоје љубавнике!

— За то је мало револвер, узми митраљез!

УДЕСИТЕ ДА БУДЕ СМЕШНО КОРИСТЕ СЕ ИСТОРИЈОМ

Претставник енглеског министарства — најземаљскијег царства — поручује Србима преко радио-Лондона:

— Браћо Срби, ви сте се пре пет стотина година определили за небеско царство. Определите се опет за небеско царство, јер је то најбоље царство.

Немојте да се обзирете на нас, што ми волемо »најгоре« земаљско царство, јер ми смо »лаци-фисти«.

Згодно парче

— Гледај, бре Ђоко, што су ножице и шункице!

— Јест, згодно парче!

— Какво, бре, парче! Ја ти говорим за свињче, а ти зеваш у жене!

— Где си чико полетео!

— На трке!

— Па ти ниси коњ.

— Море, мани ме дете, треба да ухватим место у трамвају.

СИТНЕ МОДНЕ ВЕСТИ МОДЕРНО ЈЕ...

— Да даме воде у поподневну шетњу место псеанцета Фифике, прасенце Гицику.

— Да господа мондени место црног лакираног танког штапа носе ашов у руди.

— И за даме и за господа да имају, место фино однегованих и маникираних руку — жуљевите руке.

Главни уредник: Теодор Докић. Власник и издавач: »Просветна заједница« а. д.

Телефон редакције: 25-681.

Штампа: Штампарииа »ЛУЧ«.

ЖЕНСКЕ ДЕЈИ

ЈЕДНОЈ ЖЕНИ

Прекрасна, подмукла жено,
Варава твоја је драж...
Коса, уста, зуби и срце...
Све је то — сама лаж!

Због дивног стаса твог
Лудују за тобом људи...
Не знају да... вештачке су,
Те дивне, прекрасне груди...

Увређен човек

— ...И он мени да каже да сам папучар.

Тетика Ројка одговара

МИЦИ. — Ваш ме успех много весели. Употребите све као и досада и пеге ће нестати. Мажите се киселим млеком, а можете и преко дана, јер кисело млеко одбија ултраљубичасте зраке и на тај начин чува лице од нових пеге. Али ипак је најбоље да не идете по сунцу, а кисело млеко поједите.

ЦАЦИ. — Срамота, девојка од 19 година а жали се да је постала трома и малаксала. И томе има лека: мање дремај, више ради, спремај. Кад дан одани, а ти рано порани, засуци руке, истреси поњаве, судове опери, веш пропери, па да видиш како ће тромост и малаксалост брзо да нестане.

Разлог

— Зашто се ти увек састајеш само по мраку са Батом!

— Знаш, како је: отац ми је забранио да га видим!

На плажама Америке

— Леди и дентлмени! На тераси нашег хотела имате прилике да суделујете у нашем рату без опасности по вас!
Прва атракција: Потопљање тенкера.

Познају се

— Пошто те познајем, никад те не бих узео за домаћег лекара.

— Добро би и учинио, јер ја нисам марвени лекар.

Независност

— Имате ли још аутомобил?
— Не знам, пре гола сета отишла је моја жена да сама шифира.

Протест шетача

Калемегдански шетачи, нарочито даме које иду без чарапа, поднели су молбу општини да набави веће количине омгана који би се палио пред вече да се растерају комарци који сметају флертовању и шетњи. А ово су данас, свакако, два најкориснија занимања — па је право да се људима изђе и сусрет.

Разлика

— Каква је разлика између лекара и судије?

— Лекарске се грешке одмах закопавају у земљу, а судијине се прво обесе па онда закопавају.

— Пре него што си убио чешека, јеси ли покушао да украдеш сат?

— Нисам смео да се усудим.

Мора да ћути

— Богами, драги г. Јовановићу ваша жена ми се не свиђа овако болесна, може да буде и опасно.

— Али, драги докторе, она се мени не свиђа ни здрав па ипак морам да ћутим.

Прогушено време

Отац прича сину о својој младости:

— Кад сам био млад правило сам свакојаке глупости.

Мали Перица: — Штета, тата, да се нисмо онда познавали.

Нова мода

Наше монденке пансирају нову моду шешира

Жена (мужу глумцу): — Срећна сам што су најзад признали твој таленат и дали ти значајну улогу. Имаш ли много да говориш?

Муж: — Скоро ништа. Дали су ми улогу мужа једне горопадне жене.

Добро оријентисање

— Јеси ли сигуран да се враћамо истим путем?

— Дабоме, познајем животиње, које смо прегазили кад смо прошли овуда.

— Ти си рекао да сам ја идиот. Је ли то истина?

— Истина је, али ја то нисам рекао.

А: — Могу вам рећи да сам ја господар у својој кући!

Б: — Верујем! И моја је жена на путу.

Лопов: — Ако ме неко буде тражио, реци да сам отишао до банке!

Велико одушевљење

— Мамице — питао је једнога дана мали Перица своју мајку — је ли истина да се земља креће?

— Да Перице, стално се окреће.

— Е, сад знам зашто тата каже, да је „пијан као земља“! за косу. А зашто сте ви онда ћелави?

— Зато што употребљујем волицу мога конкурента да бих доказао целом свету да његов лек не ваља!

— Хтео бих да те претставим мојој жени.

— Зашто?

— Да би видела, да се није удала за најружнијег човека на свету!

— Идем код Конкордије ташта ми је опасно болесна!

— Зашто не идеш прво код лекара?

— Ах, не требају ми посред-

— Нисам ја крив, мистер, што ми је отац био Скотланђанин.

ДОБАР РАЗЛОГ

— Твој газда ми пише да си увек у друштву рђаво васпитане деце. Зашто се не дружиш са лепом васпитаном децом!

— Ја бих хтео, али не дају њихови родитељи!

— Жена ме је страшно напапа, што много једем.

— Она се сигурно плаши да се не угојиш, па неће моћи да те обавије око врата.

Код прводаике

— Ја никада не бих узео девојку са миразом, али тражим девојку са миразом само да не би рекли да сам тврдоглав.

— Ноћас си трипут викинуо — Маро!
— Али жено, па то је куварица код које смо јели шунку са јајима.